

Olvasd el a következő történetet, majd válaszolj a hozzá kapcsolódó kérdésekre!

AZ ALMAKUKAC

Van szerencsém. Apfel von Kripli vagyok, egy jó családból való svájci almakukac. Nem akarok hencegni, de vittem valamire. Házam talán legszebb az egész kosárban. Szép piros és nagyságra is tekintélyes. Ráadásul itt van legfölül, közvetlen kilátással a piacra. Ennek őszintén örülök. Nem szeretem azokat a kollégákat, akik elhúzódva a zajló élettől, almájuk mélyén a zabálásnak élnek. Én más vagyok, mint ezek az urak, engem érdekel a világ. Kidugom a fejem a lyukon, és nézem a piac forgatagát. Mert kérem, itt mindig történik valami. Most például egy erősen fölcicomázott úr lovagol a térre, díszes kísérettel. Megszólít egy embert, aki vadász lehet vagy katona, mert számszerij van a vállán. Mellette mokány srác. Biztosan a fia. Kedvelem a srácokat, mert parittyával vadásznak a vérszomjas stiglincekre, akiknek gyilkos csőrében annyi hős almakukac lehelte ki nemes lelkét.

A két muki között vita támad, amit nem értek pontosan, valami távoli zsargonban beszélnek. Mert akkora ez a Svájc, mint egy töpörtyű, mégis többféle nyelven karattyolnak benne. Ja, vagy úgy! Szóval azt mondja a cifra hapsi a katonának, hogyha olyan nagy legény, lőjön át egy almát a fia fején, különben megnézheti magát.

No, most mutasd meg, apus! Átlóni egy almát a fiad fején ötven lépésről, az már valami. Hogy ez szörnyű? Ugyan! Eddig csak faltad az almát, mint a többi. Kinézem belőled, hogy naponta egy kilót is berámolsz. Ki tudja, hány szerencsétlen almakukac vált miattad hontalan-ná.

– Jaj, ez kellemetlen! Hát persze, hogy az én almámat emelte ki a kosárból ez az örömkatona. Hiszen ez a legnagyobb, és minél nagyobb egy célpont, annál könnyebb eltalálni. Lám, hová vezet a flanc! Ha kisebb lakásban húzom meg magam, ha szerényebb vagyok, nem kerülök ilyen helyzetbe. Persze, azért mindig utáltam a kicsinyes kukacokat. Életelvem: szépen élni, rangosan, és ha kell, úgy is meghalni.

– Lárifári, mit ér a filozófiám, ha kinyiffanok? Egy göthös kukac a rothadó almacsutkában többet ér élve, mint a kukacok királya holtan.

No de nem kell berezelnit, a távolság tekintélyes, a fiú feje nagy, az alma kicsi. Miért talál-ná el ez az amatőr pont az almát?

Óvatosan kinézek. Az almám a srác fején... A kölyök ijedten pislog felfelé, látszik, hogy szeretne egy perccel idősebb lenni. Én is...

A fater célba veszi az almámat, izgalmában bandzsít, és vacog a keze. Bevallom, ez nyújt némi reményt. A húr megfeszül...

Segítség, eltaláltak!!! Rögtön meghalok! Eróm elhagy.

Mint minden élőlénynek a halál küszöbén, számomra is megnyílik a dolgok megismerésének kapuja. Világosan látom, hogy a kötekedő cifra hapsi nem más, mint Gessler helytartó, a nyilazó krapek nemzeti hős, én voltaképpen a szabadságharc vértanúja vagyok, és hogy ez az almasztori bevonul a történelembe.

De mit érdekel engem a történelem? Én kicsi koromtól lepkének készültem, és ha nem itt rakja le ez a stüszivadász egy gazdag ország alapkövét, ha sohase lenne svájci karóra, svájci frank, meg svájcisapka, én akkor is boldogan röpködnék Uri kanton rétjei fölött. Aztán meghalnék természetes pillangóhalállal, és a szeptemberi szél suttogná a nekrológomat.

De ki mond nekrológót a történelmi almában halálra sebzett névtelen kukacról?

Talán a távoli jövőben egy flúgos humorista.